

‘DOOR POSITIEF TE KAN IK DE UITDAG

BLIJVEN, GINGEN AAN'

Tekst: Anne van Hees
Fotografie: Joris den Blaauwen

Marianne Broersma (42) is moeder van dochter Amarens (14, PDD-NOS en ADHD-kenmerken) en zoon Mylan (11, ADHD). Twee heel verschillende kinderen, met verschillende behoeftes. Marianne: "Ik begrijp Mylan vaak beter dan Amarens, omdat mijn zoon en ik veel meer op elkaar lijken. Mijn dochter blijf ik zeggen dat ik van haar houd. Ik wil voor beide kinderen het beste."

Marianne wil haar verhaal beginnen, maar Mylan drentelt nog door de huiskamer en er brandt overduidelijk een vraag op zijn lippen. Even verzet Marianne zich door te zeggen dat hij over een uur z'n vraag kan stellen, maar al snel geeft ze zich gewonnen. Het mes blijkt aan twee kanten te snijden. Mylan kan zijn vraag stellen en Marianne lacht intens om de manier waarop hij zijn vraag verwoordt. Enkele ogenblikken later verlaat Mylan de huiskamer.

"Zo gaat het nou heel vaak, ook als ik bijvoorbeeld even aan de telefoon zit. Juist op dat soort momenten 'moet' er ineens van alles", vertelt Marianne. Dat blijkt Mylan te hebben gehoord. De deur naar de huiskamer zwaait weer open. "Jij gaat op de verkeerde momenten bellen", reageert hij met een lachend gezicht, terwijl hij zijn hoofd door het gat van de deur steekt. Marianne schaterert het uit. Mylan verlaat opnieuw de huiskamer en Marianne kan hierna werkelijk aan haar verhaal beginnen.

DE ROL VAN HUMOR

Marianne: "Ik heb geleerd om luchtiger met Mylan

om te gaan. Het lukt me nu vaak om ergernissen, die er vroeger veel vaker waren, opzij te zetten. Wat me helpt is dat ik weet dat hij die irritaties niet expres bij mij oproept. Hij wil niet dwarsliggen. Ik begreep nooit waarom Mylan deed zoals hij deed. Eigenlijk begrijp ik het nog steeds niet. Maar het is me nu duidelijk dat ik niet alles aan hem hoeft te begrijpen, en dat het belangrijk is om me bij sommige gedragingen neer te leggen. Op het moment dat het me lukt om mijn ergernis terzijde te schuiven, ontstaat er ruimte om de humor van situaties in te zien. Mylan is een hele leuke jongen. Ook zie ik nu veel beter hoe welwillend hij echt is. Hij staat vaak en makkelijk klaar voor anderen."

Dat Mylan druk is, kan lastig zijn. Vooral Amarens vindt dit vaak heel storend. Amarens is volgens haar moeder een bijzonder meisje. Als baby al reageerde ze zo anders dan andere baby's. Marianne: "Ik ben zelf een behoorlijk emotioneel mens. Ik kon niets met hoe zij zich uitdrukte en zij kon niets met mij. De vader van Amarens snapte haar wel. Dat vond ik ook pijnlijk. Ik merkte dat mijn manier van

communiceren ruis gaf, dat een meer zakelijke aanpak beter bij haar werkte.”

SCHEIDING

“Eind 2011 ben ik gescheiden van de vader van Amarens en Mylan. Dat was een moeilijke tijd voor ons allemaal. Gelukkig hadden we destijds al een fijne plek waar we heen konden voor ondersteuning. Eerder kwamen we bij een instantie die was verbonden aan een academisch ziekenhuis. Er waren daar veel personeelwisselingen. Als we erheen gingen, wisten we nooit wie we er zouden aantreffen, en meestal was het iemand die we nog niet kenden.

De instantie die ons in de periode van de scheiding begeleidde en dit ook nu nog doet, zorgt ervoor dat we wel vaste gezichten hebben. Zij weten daardoor wie wij zijn en de kinderen en ik weten

‘IK APP JE LIEF’

wie we voor ons krijgen als we erheen gaan. Een half woord is genoeg, door de vele gesprekken die we al voerden en de therapie die we volgden. Niet altijd is hun vader erbij, maar ook die kennen ze. En ze kennen mij ook, waardoor de signalen die ik geef serieus worden genomen.”

Dat Mylan veel last had van de scheiding werd als eerste duidelijk. Hiervoor kreeg hij speltherapie. Amarens zag wat dit voor hem betekende en zei: “Dat wil ik ook!” Ook bij haar heeft de speltherapie geholpen om de scheiding een plek te geven. “De scheiding is voor ieder van ons het belangrijkste keerpunt in ons leven geweest. Ik ben sindsdien als een blad aan de boom veranderd. Vóór de scheiding stond ik veel negatiever in het leven en dacht ik dat ik niets kon. Doordat ik er vanaf de scheiding alleen voor stond, kon ik niet anders meer dan laten zien wat ik allemaal wél kon. Ik ervoer dat dit ook lukte. Dit heeft een hele positieve invloed gehad op mijn zelfbeeld en zelfvertrouwen. Het heeft me ook geholpen om te zien hoe belangrijk het is om positief in het leven te staan. Het helpt om oplossingen te vinden voor de

uitdagingen die ik op mijn pad tegenkom. Ook zie ik makkelijker de reden waarom andere mensen handelen zoals zij doen.”

DIAGNOSES

“Amarens werd al op vijfjarige leeftijd gediagnosticeerd, wellicht ook omdat haar anders-zijn mij zo opviel door het verschil met mijzelf én vanuit mijn beroep als leerkracht in het basisonderwijs. Bij Mylan gaf een rapport, dat hij vorig jaar in groep 7 kreeg, de aanleiding voor zijn diagnose. Hij wilde mij het rapport in eerste instantie niet laten lezen. Ik dacht dat zijn cijfers hem waren tegengevallen, maar Mylan zei: ‘Er staat iets heel lelijks in’. Toen ik het rapport uiteindelijk mocht inzien, las ik dat de juf vond dat hij moeite had om zijn hoofd erbij te houden. Ik ervoer dit zelf helemaal niet als negatief. Voor mij was dit gewoon hoe Mylan is. Maar dit kleine zinnetje had een enorme impact op hem. Hij gaf hierna zelf aan dat hij zich wilde laten onderzoeken. Ook toen konden we bij de instantie terecht waar ze ons al zo goed kenden. Sinds hij medicijnen heeft, zijn zijn resultaten enorm vooruitgegaan.”

VERBONDENHEID

“Ik ervaar ons gezinsleven als uitdagend. Mylan lijkt veel op mij en ik snap daardoor waarom hij regelmatig geharrewar met zijn zus heeft. Amarens ergert zich vaak aan de beweeglijkheid van Mylan en dat begrijp ik ook. Dit zorgt steeds weer voor dilemma’s. Eén van de oplossingen die zijn ontstaan, is dat Amarens alleen ontbijt. Jammer, maar de sfeer gaat vóór. Ik zorg er wel voor dat er op andere momenten aan onze verbondenheid wordt gewerkt, bijvoorbeeld door in de weekenden wat te ondernemen. Een wandeling waarbij we foto’s maken, een bezoek aan opa en oma, filmavondjes of een gezelschapsspel spelen... dat zijn activiteiten die we allemaal leuk vinden. Het werkt dat we dan samen iets doen of erop uit zijn.

Het is voor mij vooral een uitdaging om uit te vinden wat Amarens leuk vindt. Ik ontdekte laatst dat ze het heel erg waardeert als ik haar regelmatig een berichtje met een grappige tekst via de whatsapp stuur. Zo stuurde ik gisteren: ‘Ik app je lief’. Ik wil dat ze weet dat ik van haar houd en dat ik haar bijzonder vind. Het probleem is dat de boodschap bij haar vaak anders binnenkomt dan ik ‘m bedoel. We zitten op een andere golflengte. Ik praat hier wel met haar over. Ik geef dan bijvoor-

beeld aan dat ik graag leuke dingen met haar wil doen, maar niet weet wat ze fijn vindt. Ze geeft dan wel terug dat ze mijn bedoelingen herkent. Ik blijf haar zeggen dat ik van haar houd.”

JEZELF SERIEUS NEMEN

“Dat dit bij Mylan zo gemakkelijk en haast vanzelf gaat, is confronterend. Het kan niet anders dan dat Amarens zich op sommige momenten gepasseerd voelt. Bijvoorbeeld als ik een grapje maak. Mylan moet daar dan om lachen, Amarens niet. Zo krijgt hij veel vaker bevestiging van de verbondenheid die er tussen ons is.

Ik vind het heel belangrijk om manieren te vinden om mijn liefde voor Amarens te tonen. Tegelijkertijd neem ik mezelf heel serieus. Ik probeer bij de overwegingen en keuzes die ik maak, steeds weer te bepalen of ze werkelijk bij mij passen. Alleen dan heeft wat ik doe en bedoel ook kans om over te komen. Een kind voelt of je puur bent of niet. Op het moment dat ik iets ga zeggen of doen wat niet bij me past, schiet het zijn doel voorbij. Zo zie ik de hulpverlener die hier thuis voor Amarens komt, dingen doen die ik heel goed vind. Zij is heel duidelijk naar Amarens. Ik weet dat het wenselijk is dat ik ook duidelijker ben. Dit is een richting waarin ik me wil bewegen, maar ik weet ook dat ik dat nooit zo zal kunnen als die hulpverlener. Hier zou Amarens meteen doorheen prikken.

Om bij mezelf te kunnen blijven, heb ik ruimte nodig voor mezelf. Die ruimte héb ik ook, doordat ik maar twee dagen per week werk. Op de andere dagen kan ik tijdens de uren dat de kinderen naar school gaan, naast allerlei verplichtingen, ook dingen voor mezelf doen. De wekelijkse koffie met vriendinnen en wandelen in de natuur doen mij goed. Ook is mijn geloof heel belangrijk. Het geeft me het gevoel dat er altijd iemand voor me is. Maar ook het werk dat ik doe als juf, brengt me opnieuw in contact met mezelf. Want als ik werkelijk in contact sta met mezelf, vind ik steeds oplossingen voor de uitdagingen die ik in het gezinsleven tegenkom. Zo maakt het me ook niet uit waar ik over vijf jaar ben en wat we doen. Ik weet niet of Amarens dan nog thuis woont of al op zichzelf. Ik vind het belangrijk dat we de verbondenheid met elkaar blijven voelen en dat mijn kinderen ervaren dat er een plek is waar zij zichzelf mogen zijn. Wat er toe doet, is dat de liefde blijft; ik wil voor beide kinderen het beste.”